

ΣΥΝΤΟΜΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ

ΤΟ «ΚΩΝΤΙΚΙ»

Ο κ. Ψυχάρης στην 'Απολογία του (παράγραφο 15 «Νουμάς» αριθμός 174, σ. 9, υποσημείωση 1) λέει: «Καί τὸ κωνίτι τοῦ φίλου μας τοῦ Ν. Βέη πολὺ σωστὸ δὲν τὸ νομίζω». Γράφτον τὸν τύπο καὶ ὁ Σ. καθηγητὴς μου κ. Χατζηδάκης πολλές φορές μέμλωνσε. Ἄλλοι πάλι με κατηγοροῦσαν ὅτι τὸν ἐπλάσα καὶ ὅτι τὸν ἐπλάσα κίβλας πολὺ ἔστοχα. Νὰ λοιπὸ πού τῷ φερῶν ἡ ἀνάγκη νὰ γράψω καὶ ἐγὼ τὴν 'Απολογία μου γιὰ τὴν τὴν λέξη.

Πρώτη πρώτη φορά ἐβρήκα τὴ λέξη στὸν κωνίτικα τῆς μονῆς τοῦ Φιλοσόφου. Σὲ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Νουμά» μπορεῖ νὰ ναι γνωστὸ τὸ μοναστήρι αὐτό, ἕνα ἀπὸ τὰ πρὶ ἀρχαῖα τοῦ Μωριά, πού ἔχτισε στοὺς χρόνους τοῦ Νικηφόρου Φωκά ὁ οἰκείος τοῦ αὐτοκράτορος κύριος Ἰωάννης Λαμπαρδόπουλος, Φιλόσοφος, Πρωτοσυγκλητικός. Τὰ πρῶτα χρόνια μετὰ τὴν ἐθνικὴ ἀποκατάσταση ἡ μονὴ τοῦ Φιλοσόφου, πού σὲ μάθρα χρόνια τῆς σκληρῆς ἦταν καὶ μεγάλο πνευματικὸ κέντρο, διαλύθηκε μαζί με πολλὰ ἄλλα μοναστήρια καὶ ὁ κωνίτικα τοῦ καταστράφηκε ἔπειτα ἀπὸ πολλές περιπλάνησες στὴ Βιβλιοθήκη τῆς Δημοκρατίας. Ἐκεῖ τὸν ἐβρήκα ἐγὼ καὶ τὸν ἐμελέτησα μετὰ τὸ νὶ καὶ μετὰ τὸ σίμα, γιατί πραγματικὰ εἶναι σπουδαῖο γλωσσικὸ καὶ ἱστορικὸ ἔργον. Τὸ λοιπὸ τί διαβάζουμε στὸ φύλλο 5α τοῦ κωνίτικα ἀφρονεῖς; Ὅριστε: «ἐπὶ ἔτους—αὐτὸ—τὸ παρὼν ΚΟΝΤΗΚΗ ὑπάρχει τῆς θῆρας/ καὶ πατριαρχικῆς μοτεῖς τῆς κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου» ἐπὶ/ρομαζόμενον μοναστήρι(ων) τοῦ Φιλοσόφου/ κήμενον εἰς τόπον/ λεγόμενον Μονόπορον/ πλησίον χώρας Διμητρίαν καὶ) Στεμνήττας/ ἀνακενι μένων ἡμῶ πολλῶν χρόνων παντὴ ἐλευθερο ὡς δάλλαν/βανων τὰ χωρὶς/βουλα. τῆς με-

— Τί θὰ τίς κάνει τίς πέτρες; Εἶπε σὲ μοναχὴ τῆς.

Καὶ ψιθύρισε καὶ αὐτός. Κι' ἄρα τὴν εἶδε καὶ πέρασε, τίς πέταξε. Δὲ βλαστῶσε πιά. Περίμενε κάμποσο. Ἦως γυρῶ πίσω. Θὰ τῆς εἶπες τὸ τίς ἤθελε. Νὰ μὴν τὸν νομίσῃ γιὰ τὸ πᾶν. Ἄρα δὲ γύριζε τίς ἄφηκε καὶ σηκώθηκε. Δὲ μποροῦσε νὰ μείνῃ στὸ χωριό. Ἦταν στενὸ καὶ ἀπὸ παντοῦ τὸν ἐδίωχνε. Στὴν Ἀθήνα θὰ τοῦ τραβοῦσαν τὴν προσοχὴ τὰ μαθήματα, κόσμος, περίπατοι. Δὲ θὰ ἦταν καρφωμένος σὲ μιὰ ἰδέα. Κ' Ἦως ἐβγαίνει γιὰ τὸν. Θὰ δοκιμάζει. Ἀλλῶς εἶχε τὴν ἀπόφασή του παρμένη ἀπὸ καιρό.

Γύρισε στὸ σπίτι.

— Θὰ πῶ νὰ σπουδάζω, εἶπε στὴ μάνα του.

Τὴ Δευτέρα θὰ ἐφευγε. Δυὸ μέρες. Πῆρε νὰ ταχτοποιήσῃ τὰ βιβλία του. Τῆς ἔδωκε δὲ κατὰ γὰρ καὶ διάλεγε ὅσα θὰ ἔπαιρνε μαζί του. Καὶ πάλι θυμᾶται. Κοιτάζει τὰ γύρω του μ' ἀποχαριετισμοῦ ματιά. Μιὰ λύπη τὸν κυριεύει. Ἄνοιξε τὸ παρὰ θυρ. Στὸ δρόμο ἡ Μαλάμω. Στάθηκε. Σηκώθηκε ὁ Γιώργος νὰ τὴ δῇ νὰ τὴ χωρῇ. Ὅλα τὰ περασμένα ἀντρεῖνται στὸ νοῦ του. Τὰ αἰσθηματὰ του σαλεύουν. Μιὰ δημιουργία γίνεται μέσα του. Ἡ λύπη τῶν περασμένων κατασταλάζει τέλος καὶ χύνεται σ' ὅλα του τὰ κόκαλα. Ἐνα στεναγμὸς σὲ μούγγρισμα ἐβγαλε. Χάνεται ἐκείνη, κάθεται στὸ παραθύρι τρέποντας σύσσωμος. Κοίταξε τὰ βιβλία. Τὰ μάτια του θέλωσαν καὶ ἔρχισε νὰ κλαίῃ.

ΝΙΚΟΣ ΜΑΡΓΩΜΕΝΟΣ

γὰρ ἐκκλησίας εἰς το αὐτὸ / ΚΟΝΤΗΚΗ. γράφομεν διὰ ἐνθουσιασμοῦ τῶν μεταγενεστέρων / τὰ ὑπάρχοντα τοῦ μοναστηρίου, ἐκκλησιαστικὰ καὶ) τὰ ἄλλα / κτήματα, ἐσωτερικὰ καὶ) ἐξωτερικὰ. κινητὰ καὶ) ἀκίνητα. Γράφομεν δὲ, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν / ἀρχιερέων, ἱερομονάχων ἱερέων καὶ λαϊκῶν διὰ νὰ εὐδοχήσῃ καὶ) νὰ μνημονέβοντε ἀκαταπαύστως τὸ δῶν ΚΟΝΤΗ/ΚΗ το ἀντηγόραμεν ἐκ τοῦ παλαιοῦ εἰς το παρὼν διὰ σιέρεο/σιν καὶ) ἀνακενιησῶν—καὶ) ἐγρῶνθη διὰ κόπου καμοῦ τοῦ ἐπιτελοῦς / καὶ ἀμαθῆ, Ἀγγελῆ ἱερέος τοῦ Κορφηνοῦ καὶ) Οἰκονομοῦ Καρρίτηνας». Ἐδημοσίεψα τὸ σημεῖωμα αὐτὸ τοῦ κωνίτικα, πού τρεῖς φορές περιέχει τὴ λέξη κωνίτι, καθόπως εἶναι στὸ πρωτότυπον· μονάχα τὰ ξεχωριστὰ γραμμένα γράμματα τῆς ἰδίας λέξης ἐγράψα μαζί καὶ τίς ἐνωμένες λέξεις ἐχώρισα. Καὶ τὰ κύρια ὀνόματα καὶ τὴ λέξη κωνίτικη ἐγράψα με κεφαλαῖα γράμματα ὥπως σὲ παρένθεσες ἔκλεισα τίς βραχυγραφίας.

Ἀπάντησα πάλι δεύτερη φορά τὸ περίφημο ΚΩΝΤΙΚΙ σὲ κάπια διαθήκη πού τὸ πρωτότυπο τῆς βρίσκεται στὸ μοναστήρι τῶν Ἁγίων Σαράντα, στὸ δῶρο Θεοφανῶν τῆς Σπάρτης. Ἡ χρονολογία τῆς διαθήκης 1713, Ἀπριλλίου 17 καὶ τὸνομα τοῦ διαθέτη: Γεωργάσιος Γεωργιάνης καὶ πνευματικός.

Καὶ μὰ καὶ πάλι, γιὰ τρίτη φορά, βρήκα τὴ λέξη στὸ κωνίτικα, πού τοῦδωκα ἀριθμὸ 3, τῆς μονῆς Ἁγίου Νικολάου Λαπαθῶν. Ἀφτοῦ τοῦ μοναστηρίου ξέταξα τὰ χειρόγραφα καὶ ἔκανα τὸν κατάλογόν τους τὸ χειρόγραφον τοῦ 1904 (Δὲς Νίκου Α. Βέη: Ἐκδοσις παλαιογραφικῆς καὶ ἱστοριογραφικῆς ἐκδοτικῆς εἰς τὴν ἐπαρχίαν Καλαβρύτων. «Παναθήναια» τόμ. Η', σ. 241). Νὰ λοιπὸν τί διαβάζουμε ἀφτόν τὸν κωνίτικα στὸ φύλλο 3896 «Τὸ παρὼν ὑποχωσώμενον βιβλίον προσηλῶσε εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τῆς ἁγίας ἀδελφότητος καὶ) ἀναταλή[του] τριάδος κυρίου ἱεροδιδάσκοντος ὁ διαικονίτης» καὶ ἔμεινεν παρακίτω μὲλλον χροῖ καὶ μελάνι: καὶ τὸ κωνίτικι τίς ἐσφορίσας καὶ τὰ πατριαρχα καὶ) τὰ Τὸ γράψωμιν εἶναι τοῦ ΙΖ' ὁ ΙΗ' αἰῶνα. Κι. εἶδον δημοσίεω τὸ σημεῖωμα αὐτὸ ἐκλουθώντας τὸ ἴδιον σύστημα πού εἶπαμε καὶ παραπάνω μελῶντας γιὰ τὸν κωνίτικα τοῦ μοναστηρίου τοῦ Φιλοσόφου. Μὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ με κατηγορήσῃ ὅτι ξεχάσω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὰ διάφορα παλὰ χειρόγραφα, ἀπὸ ἐπιγραφὰς καὶ τὰ μεσαιωνικὰ κείμενα, λέξεις καὶ τύπους καὶ γυρῶ νὰ τίς βάλω στὴ συνήθεια. Καὶ τότες τί με χωρίζει ἀπὸ τοὺς σχολαστικούς ἐκείνους πού τὸ γλωσσικὸ τους ὅμιλός εἶναι ἀπὸ κίβλας νεκρὸ καὶ ξεψυχησμένο; Μὰ ὅχι, τὸ κωνίτικον εἶναι τύπος ζωντανός καὶ σήμερον ἀκόμα. Πόσες φορές τὸν ἔκουσα ἀπὸ τὰ στόματα τῶν καλοτέρων στὸ Μέγα Σπήλαιο, στὴν Ἁγία Λάβρα καὶ στοὺς Τετάρχεις τῆς Βοστίτσας, ὅταν βρισκόμουν καὶ μοναστήρια ἀφτὰ ρεβνίζοντας τὰ παλὰ τους χειρόγραφα! Καὶ πάλι θυμοῦμαι στὰ 1902, ὅταν ἤμουνα βοηθός στὸ τμήμα τῶν χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, πού ἦρθε κάποιος Θεσσαλὸς γυρῶντας νὰ ἰδῇ «τὰ κωνίτικα τῆς Λάρας» (αὐτὴ ἦταν ἡ φράση του), πού ἀληθινὰ βρίσκονται στὴν Ἐθνικὴ μας Βιβλιοθήκη.

Καὶ τὸ μολογῶ καὶ δὲ μπορῶ βέβαια νὰ τὰρ-νηθῶ πῶς ἡ λέξη εἶναι κάπως ἀσυνήθιστη· μὰ καὶ ἐγὼ—ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος—δυὸ φορές τὴ μεταχειρίστηκα ὡς τώρα ἐνθ' ὅσες καὶ ὅσες φορές μεταχειρίστηκα, γράφοντας στὸ «Νουμά», τὸν πρὶ συνήθη τύπο: κωνίτικας. Ναι κωνίτικας, καὶ ἔς μου κορόιδεψε τὴ λέξη ὁ κ. Σκιας (Ἡ ψευδογλωσσολο-

γία ἐν παραδείγματι, σ. 25). Ὅπου ὑπάρχει ἡ ἐννοια αὐτή, ἐκφράζεται σὺλον μπορῶ νὰ εἰπῶ τὸν Ἑλληνισμό μετὰ τὸ κωνίτικας. Ὁ Ψυχάρης μου προτιμᾷ τὸ κωνίτικας. Μὰ μέλο τὸ σεβασμὸ πού ἔχω στὴ γνώμη του μένω στὸ κωνίτικας.

Τόσα χρόνια τώρα καταγίνουμαι παντοτεινὰ καὶ ἀδιάκοπα σὲ παλαιογραφικὰς ἐρεῖνας καὶ ἐξαιτίας τῆς δουλειᾶς μου ἀφτῆς—πού ὅλο με κωνίτικους ἔχω νὰ κάνω—ἐπίστηκα τέλεια πῶς ὁ καθάριος καὶ κρυσταλλωμένος δημοτικὸς τύπος εἶναι τὸ κωνίτικας. Ἀφτὸς ὁ τύπος ἔζησε αἰῶνας πολλοὺς καὶ ζῇ, ζῇ ἀκόμα στὴ σημερινὴ Ρωμαϊκὴ γλῶσσα. Θὰ τὸ δείξουμε ἄλλοτε με παραπολλὰ παραδείγματα γράφοντας εἰδικὴ μελέτη γιὰ τὸ κωνίτικας. Μετὰ τὸ νὰ θέλωμε τὸ κωνίτικας κάνουμε, νομίζω, μιὰ ὑποχώρησι ἀκόμη στὴν καθαρῶστα καὶ γυρῶμεν νὰ ξεχάσῃ ὁ λαὸς ἕνα καθιερωμένο του τύπο. Μὰ ἐμεῖς τί ἄλλο διαλαλοῦμε παρὰ τὸ σεβασμὸ στὸ τυπικὸ τοῦ λαοῦ. Γιάτ' οὗτο δὲ στρέφω τὸ κωνίτικας καὶ ἐπιμένω με θάρρος ἐκόνητος στὸ κωνίτικας καὶ ἔς με συμπαθήσῃ ὁ πολυαγαπημένος μου Δάσκαλος γιὰ τὴν ἐπιμονή μου ἀφτῆ, τὴν ἐπιμονή μου τὴν ἀτρενταχτη

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΗΣ

Ο ΠΟΛΙΕΜΙΣΤΗΣ

Σ' ἕνα ποιητὴ πού πωτογνώ-
μιδα στ' ἀργαστήρι μου.

Καὶ ἀναχόρησε ἡ ψυχὴ
Ποῦ σὲ ἀφάνεια ἐπλάσθη.
Ἄγγελος τῆς συντροφίης
Ἀδέρφι τῆς καρδιάς,
Τ' ἀστέρι τῆς ζήλειας
Μ' αὐτὴν τὰ γύρω ἐβούισθη,
Γιὰ νὰρθεῖ δὲ νὰ σαρκωθῇ
Στὴ γῆ τῆς ὁμορφίης.

Μὰ τὸ ταξίδι μακρὸν
Καὶ γι' ἄνεση νὰ πάσῃ
Σ' ἕνα πλανήτη ζόγων
—Μεγάλη κατοικία—
Τοῦ φοβερώτερου Θεοῦ
Πολιεμοκράτη Ἄσθ
Π' ἔχει φωνὴ τρομακτικὴ
Θανατηρὴ ματιά.

Τὴν εἶδε ὁ δευσιγὴς Θεός
Καὶ τὴν ἐδῆθη νῆαι
Εἰς τὴν ἐσχάτην ἀγγελίαν
Μ' ὀλόγληκη καρδιά.
Καὶ σὺν τ' ἀκούσῃ τῆς φωνῆς
Τ' ἄρματα νὰ κτυπᾶνε,
Σὺν τὸ λιοντάρι ἀφροβῆ
Νὰ μιλῶν σὴν ἡσυχία.

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Στὴ δ Βέρα—Ρόζα Παλατιανοῦ

Ἦθελα νᾶχα δέταμη
Γιὰ σὲ νὰ τραγουδήσω
Τραγοῦδι δλοπάρθενο,
Τόσο μελωδικό,
Ὅπου τῇ γις ὀλόκληρη
Γλυκιά νὰ γιορίσω
Κ' οἱ αἶρες ν' ἀνεβάσουνε
Στ' ἀστέρι τὴν ἡχώ.

Καὶ ν' ἀκουσῇ σὲ λαμπερὰ
Τοῦ παραδείσου μέρη,
Ποῦ κατοικοῦν ἀθάνατοι
Κι' ἀγγέλων περαιοῦν,
Νὰ πόρουν ἄνθ' ἡμάρταντα
Μὲ τὸ δικό τους χέρι
Στεφάνια νὰ σοῦ πλέξουνε
Κι' ἐδῶ νὰ κατεβοῦν.

Νὰ στήσουν γύρω σου χορὸν
Καὶ νὰ σὲ στεφαιώσουν,
Τῆς παρθενῆς βασίλισσα
Κόσμου παντοῦτοῦ,
Καὶ μ' ἔμνους, θεῖες ψαλμοῦδιες
Ψηλὰ νὰ σὲ σηκώσουν
Νὰ φιάσῃς διδοῦσ' ἰατρίαν
Στὸ θρόνο τ' οὐρανοῦ.

Κέρκυρα—Ποταμός.

ΣΠΥΡΟΣ Ι. ΠΕΡΟΥΑΝΣ

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΤΑ ΓΡΑΜ. ΤΟΥ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ

Φίλιππε «Νουμά»

Τὰ γράμματα τοῦ Βαλαιορίτη ποὺ δημοσιευτή-
κανε στὰ τελευταῖα «Παναθήναια», καὶ ποὺ πῆρες
καὶ λόγου σου ἕνα κομμάτι, τὸ Λογιογραφικόν, καὶ
τὸ δημοσίευσες στὸ προχθεσινόν σου φύλλο, δὲν εἶναι
ἀνέκδοτα, ἀφοῦ εἶχαν δημοσιευτεῖ στὸν 28 τόμο
τῆς «Ἐστίας», στὰ 1889. Ἀδιάφορα ἔν τὰ πα-
ρουσιάζει ὁ κ. Δροσίνης τώρα γι' ἀνέκδοτα καὶ ἂν
τὰ δημοσιεύουνε γιὰ τίνα τὰ «Παναθήναια». Μὰ
νὰν τὴν πάθεις καὶ λόγου σου:

Ὁ φίλος σου

Θύμιος Θυμπτάρης

Ἀπ' αὐτ. τοῦ «Νουμά». Τίποτα δὲν ἔπαθε ὁ
«Νουμάς», οὔτε τὰ «Παναθήναια» ἀφοῦ μάλιστα
σὲ μιὰ σημειωσούλα τους στὴ σελ. 96 γράφουν πὺς
τὰ γράμματα τοῦ Β. «δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀνέκδοτα».
Θέλεις νὰ μάθεις καὶ τέλλοι: Τὸ ἴδιο κομμάτι, ὁ
«Λογιογραφισμός», εἶχε δημοσιευτεῖ καὶ στὸ «Νου-
μά», φύλλο 71, 23 τοῦ Νοέμβρη 1903, ἐδῶ καὶ δύο
χρόνια δηλαδὴ. Τί περᾶζει ὅμως; Τὰ καλὰ πρά-
ματα, γιὰ τὰ Ρωμαϊκά κεφάλια, μένουν πάντα
ἀνέκδοτα καὶ δὲ βιάζετε νὰν τοὺς τὰ παρουσιάζετε
κάθε τόσο, ὅσο τουλάχιστο νὰν τὰ νιώσουν.

ΚΕΡΔΟΣ 351,145 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναὶ 351,145 δραχμαὶ ἐδῶκε μέχρι τοῦδε
τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσίτου κ. Ἰω. Φωτίου
εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λα-
χειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουν κερ-
δίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν
ἀριθμὸν 351,145 δραχμῶν.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιβάσῃ τὸ πο-
σὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δραχ. καὶ καλεῖ
τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τσιαούτην νὰ προσέλθωσιν
εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θὰ κλη-
ρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογίαι τις καὶ τί χαρὰ νὰ εἶναι
ἡ πρώτη μετὰς 100,000, χρυσῆς δραχμῆς
τὴν 19 Δεκεμβρίου ἐ. ε. ὅτε γεννήσεται ἡ κλήρωσις.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἀκόμα δὲν καλοχαρήκαμε ποὺ φόρησε ὁ Λαοστάνειος
καὶ νὰ σου τον ξεφουτρῶναι στὴ μέση ὁ Παντελίδης
δ ε ι ο ς δραματικὸς διαγωνισμός, γιὰ νὰ παίρνει βέβαια
χίλιες δραχμὲς τὸ χρόνο ὁ Κουρούπης καὶ νὰ γράφει γλωσ-
σικὰς ἀνοήσιες ὁ Τσοκρόπουλος, σὰν τὸ περίφημο χρονο-
γράφημα ποὺ δημοσίευσες στὸ «Ν. Ἀστὺ» τὴν περασμένη
Παρασκευή.

— Ἐγίνε κι ἄλλο μεγάλο κακὸ μετὰ τὸν Παντελίδη
ποὺ δὲν πρόφτασε δηλ. νὰ βρῇ τὸ δικό του διαγωνισμὸν
ὁ ὁμογενέστατος κ. Ἰωάννης (χρυσὸν Πάνταρος) τῆς
«Ἐσπερινῆς», καθὼς μᾶς εἶχε φοβηθεῖ περὶ τοῦ ξεφου-
τῶσε ὁ Λαοστάνειος.

— Τὸ καινούριο βιβλίο τοῦ Ἑρμοῦ α' Ἡ Ἀργώ βγή-
κε προχθὲς καὶ πουλιέται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἐλευθερου-
δάκη καὶ «Ἐστίας» τρεῖς δραχμῆς.

— Τὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά» τὸ στέλνει στοὺς ἀναγ-
νώστες του δίχως παραπανιστὸ ἔξοδα γιὰ τὰ ταχυδρομικά.

— Ὁ Κυπριώτης Λογιώτατος τῆς «Ἀλήθειας», μὴ
φοβηθεῖτε καὶ δὲ σταμάτησε. Λέει ὁ ἄνθρωπος καὶ ὅλο λέει
καὶ τί λέει; Νά! Δὲν κατάλαβε, λέει, μιὰ φράση ποὺ ἄ-
πάντησε στὸν κ ε ρ ι φ η μ ο «Νουμά». «Τὰ πρῶτα μᾶς,
Μήτρο».

— Τὸν καημένο τὸ Λογιώτατο! Νὰ μὴν καταλαβαίνει
πράματα ποὺ τὰ καταλαβαίνουν ὅλ' οἱ Ρωμαῖοι! Καὶ νὰ
βρίξει, καὶ ὅλο νὰ βρίξει! καὶ τὸ σπουδαιότερο, νὰ μὴν
ὀπαγρᾷ τις βρασιές του, καὶ ἰκόμα τὸ σπουδαιότερο νὰν
τὴν πᾶντῃ σὺβάρᾳ ὁ φίλος μας ὁ Φραγκοῦδης. Μὴ χειρό-
τερα!

— Στὴν Κέρκυρα θὰ γίνῃ τοῦτο τὸ μήνα μιὰ ἐπι-
ρίδα καλλιτεχνικὴ τοῦ Δραματικοῦ Συλλόγου. Θὰ παιχθεῖ
«Ὁ κουρέας τῆς Σεβίλλης» τοῦ Μπωμαρσά, μεταφρασμέ-
νος Ρωμαϊκῶς ἀπὸ τὴν κ. Εἰρήνη Δενηρινού (ποὺ θὰ παί-
ξει τὸ πρόσωπο τῆς Ροζίνας) καὶ ἀπὸ τοὺς κυρίους Γ.
Βούλγαρη, Δεσύλλα, Ἀγ. Ἰωαννίδη καὶ Σ. Σαμαλῆ.

— Οἱ «Ζωντανοὶ καὶ Πεθαμένοι» θὰ παιχτοῦν ὑπερ-
ἀπὸ τὸν «Κουρέα», ἀπὸ τὴν κ. Εἰρ. Δενηρινού (ποὺ θὰ
παίξει τὸ πρόσωπο τῆς Χέρης) καὶ ἀπὸ τοὺς κυρίους Σ.
Θεοτόκη, Δεσύλλα, Γ. Βούλγαρη κλπ.

— Φαίνεται πὺς γίνεται δουλειὰ δυνατὴ στὴν Κούμη
μετὰ τοὺς δικούς μας. Ἀλλιώτικα δὲν ξηγοῦνται οἱ κουμικοὶ
θυμοὶ τῆς «Κούμης», τῆς ἀγαπημένης μας ἐφημεριδοῦλας,
ποὺ πῆρε φωτιὰ τώρα τελευταῖα καὶ π ρ ο κ α λ ε ῖ
(μπαρρ!) τοὺς Κουμιώτες δημοτικιστάδες νὰ δημοσιέψουν
— ἂν τοιμοῦν — ὑποδείγματα τῆς μαλλιορογλωστίας των.

— Τὴν καημένη τὴν «Κούμη» κακὸ ποὺ τῆ παθεῖ
Μὰ καὶ τὰ δικὰ μας τὰ παιδιὰ τὸ θεὸ τους δὲν ἔχουν! Γιὰ
σκυλὶ τὴν πῆραν καὶ τῆς κρεμάσανε στὴν οὐρὰ τὸν τενεκέ
καὶ τὴν ἀνγκίζουν τώρα νὰ τρέχει σὰν διανοημένη
στὶς ρούγες καὶ νὰ γαυγίζει!

— Μὲ ὁμορφὸ χαρτί, ἀκριβὰ, γυαλιστερό, βγήκε! τὸ
τελευταῖο φυλλάδιον τῆς «Παναθηναϊκῆς». Κ' ἔπειτα φωνά-
ζουν οἱ ἐφημερίδες κάθε μέρα πὺς θὰ μᾶς λυστάξῃ ἡ
βλοπιὰ γιὰτὶ δὲν καθυστεροῦμε τοὺς νεροχύτες τῶ σπιτιῶ
μας. Νά κ' ἕνας φιλολογικὸς νεροχύτης καθαρώτατος καὶ
τάξιζε βροδεῖο, ὅχι τοῦ νεροχύτη, μὰ τοῦ ἀφεντικοῦ του,
τοῦ κ. Κηκογρόπουλου.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΙΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη δὲ Πέμπτη

Ἰ. Υπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Κυρ. Μανρομυχάλης.

Σκοτωμοί. Ἐπαρχίαι 8.

Λαβωμοί. Ἀθήνα 9 (δύο ἀπὸ κάρου κ' ἕνας ἀπὸ
καρότσας), Περαιᾶς 6 (ὁ ἕνας ἀπὸ καρότσας), Ἐπαρ-
χίαι 5.

Κλεψιές. Ἀθήνα 4, Περαιᾶς 2, Ἐπαρχίαι 1
Ἀπαγωγές. Ἀθήνα 2, Ἐπαρχίαι 2.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Α. Ρ. Θὰ δημοσιευτεῖ, μὰ ὑπερ' ἑπὶ δύο τρίτα
φύλλα, γιὰτὶ τώρα εἴμαστε πνυγμένοι ἀπὸ βλῆ — κ. Κ.
II Ἀλ. Κέρκυρα. Τὸ λήθαμε καὶ αὐτό. Ὁμορφὸ καὶ θὰ
δημοσιευτεῖ ἀργότερα. — κ. Τ. Καλ. Χαρήκαμε μὲ δ,τι
μᾶς γράφεις, γιὰτὶ τὴν ἰδιαίδα ἔχουμε καὶ μεῖς, πὺς
πρέπει δηλ. οἱ δημοτικιστάδες τῆς Ἀθήνας νὰ κάνουν
μνημόσυνο στὸν Ἀντρέδη. Θὰ μιλήσουμε καὶ μετὰ τοὺς
ἄλλους κ' ἐλπίζουμε νὰ ποφαιστῇ. Μιναχὰ ἡ «Ἀκρό-
πολη» τοῦ περασμένου Σαββάτου (27 τοῦ Νοέμβρη) ἔγραψε
γιὰ τὸ θάνατό του. — κ. Κ. Σταθ. Ἀκόμα αὐτός ὁ ἔρη-
μος ὁ Π ε ρ α τ ῆ ς; Μῆνες τώρα τὸν περιμένουμε καὶ
δὲ φαίνεται. Μήπως τὸν πιάσανε; — κ. Νικοδ. Ἀργυροῦ.
Τὸ «Ταξίδι» (B' ἐκδοσὴ) ὅπου καὶ ἂν εἶναι βγαίνει. Τί-
ποτ' ἄλλο δὲν ξέρουμε.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ

ὅτι σήμερον ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 9 1/2
π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ Καταστήματι αὐ-
τῆς, καὶ ἐνώπιον τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου, ἐν
δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἡ ἐβδόμη κλήρωσις τοῦ ἐκ
δραχ. 20,500,000 δανείου αὐτῆς, ἡ ὁρισμένη
διὰ τὴν 1 Δεκεμβρίου 1905.

Κατὰ τὴν κλήρωσιν ταύτην θέλουσιν ἐξα-
χθῇ ἐκ τῆς κληρωτῆδος δεκαεξῆ ἀριθμοὶ ὁμολο-
γιῶν μετὰ λαχνοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Νοεμβρίου 1905.

Ὁ Διοικητὴς

Σ. Σπορέτ

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικόν, πουλιούντα
στὰ γραφεῖα μας τὰκόλουθα βιβλία:

Τοῦ Ψυχάρη «Ταξίδι» (σελ. 502) καὶ «Ὀνειρο
τοῦ Γιαννίρη» (σελ. 268).

Τοῦ Πάλλου «Πίλος καὶ φεγγάρι» (σελ. 120)

Τοῦ Φωτιάδου Τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ
ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννησις» (σελ. 405).

Τοῦ Ἐφταλιώτη «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης»
σελ. 320 καὶ «Μαζώχτρα, Βρονκολακας κλπ.» (σελ.
269).

Τοῦ Ἑρμοῦ «Τῆς Ζωῆς» (σελ. 194).

Τοῦ Φιλάντα Γραμματικὴ τῆς Ρωμείκης
γλώσσας (μέρ. Α') (σελ. 96).

Τοῦ Λόγγου «Δάρνης καὶ Χλόη» (χαρτοδε-
μένο) μεταφρ. Ἡλ. Πουτιερδῆ (σελ. 86).

Τοῦ Εὐριπίδου «Μήδαια» μεταφρ. Γιάννη
Περικαλίτη (σελ. 59).

Τοῦ Σοφοκλῆ Αἴας. Μεταφρ. Ζήσιμου Σί-
δερη (σελ. 61).

Τοῦ Χ. Ἀντρέδου «Ὁ Μὲγ' Ἀλέξανδρος»
(σελ. 192).

Τοῦ Δ. Π. Ταγκόπουλου «Ζωντανοὶ καὶ
Πεθαμένοι» δρᾶμα — α' Ἡ Χρυσουργὴ καὶ «Τάφος
στὸ Γιάλο» δρᾶματα (σελ. 78).

Ἡ ΙΛΙΑΔΑ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ
Πάλλου (σ. 416) δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 στὸ ἐξωτερικόν.

Ἡ «ΜΑΤΙΑ» τοῦ Γ. Ἀβελίου δρ. 1.50

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΨΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ